

Tale ved Erik Berre Rolandsens begravelse i Vor Frue Kirke, den 18. august 2010

1. Korinterbrev 13,1-7 & 12-13:

”Om så jeg talte med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed, da var jeg et rungende malm og en klingende bjælde. Og om så jeg kendte alle hemmeligheder og ejede al kundskab og havde al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet.

Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, praler ikke, opblæses ikke, kærligheden søger ikke eget, bærer ikke nag, glæder sig ikke over uretten, men glæder sig over sandheden; den tåler alt, tror, alt, håber alt, udholder alt.

Endnu ser vi i et spejl; som i en gåde, men siden skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykkevis, men siden skal jeg erkende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud.

Så bliver da de tre: tro, håb og kærlighed – men størst af dem er kærligheden.” Amen.

”Kærligheden søger ikke sit eget” – i dag, hvor vi tager afsked med Erik Berre Rolandsen, da synes de ord nærmest at kunne stå som en overskrift over det liv, der nu, alt for tidligt, er slut.

For i alt det, som Erik gjorde, var han først og fremmest optaget af, hvordan det kunne være til gavn og til glæde for de mennesker, som han befandt sig iblandt.

Erik var et menneske, der altid var levende engageret i, hvordan de andre havde det. Og vi ser hans ansigt for os – blidt i udtrykket, men også bestemt, når det skulle være, og med en troskyldighed, der også afspejlede den ærlighed, der prægede hele hans person. Og vi husker, hvordan glæden lyste op i hans ansigt, ikke blot, når han var sammen med dem, som han elskede over alt på jorden, men også når han talte om dem eller tænkte på dem. For: ”kærligheden søger ikke sit eget”.

Nej, den sande kærlighed vil altid være rettet mod dem, der er kærlighedens årsag, og som derfor betyder så meget for os, at vores eget træder i baggrunden for deres ve og vel.

Omsorgen for andre og fællesskabet med andre – det er noget, der går som en rød tråd gennem alt, hvad Erik foretog sig. Et særligt fællesskab fandt han, da han blev medlem af Prins Jørgens Garde i Vordingborg, hvor han virkede som kaptajn.

Her oplevede han den glade stemning, som musikken kan skabe mellem mennesker. For når vi er fælles om at lytte til musik, får vi også en helt særlig oplevelse af, at alt er, som det skal være. Og da Erik kom ind til Søværnet for at aftjene sin værnepligt, faldt det helt naturligt, at han blev optaget i Søværnets Tamburkorps, og sidenhen også i Livgardens Tambourkorps.

Erik prøvede også at arbejde i det civile liv, men det var som om, at det ikke rigtigt var noget for ham. For han ville noget mere, end blot at stå op og gå på arbejde og tjene de penge, der skulle til. Han havde et stærkt ønske om at bruge sine kræfter i en større sags tjeneste – og han skammede sig ikke over at sige, at han gerne ville gøre en indsats for sit land. Og derfor skiftede han over til Livgardens panser-infanteri, for så to år senere at blive udsendt med kompagniet til Afghanistan på Hold 9.

Det var med et afklaret sind, at Erik lod sig udsende. For han havde et helt klart mål med den mission, som han og hans kammerater skulle ud på.

Ikke i form af et abstrakt ideal, men med det helt konkrete formål at sikre trygheden for sin kone og sine børn – ud fra den tankegang, at dét, der virker som en selvfølgelighed herhjemme hos os i dag, kan gå hen og blive til blodig alvor i morgen, hvis ikke der gøres en indsats mod de onde kræfter, dér og hvor de befinder sig. Og Erik så det sådan, at det er bedst at udkæmpe kampen dér, hvor udstyret og ekspertisen er til det.

I, der har været sammen med Erik i Afghanistan – I ved, hvordan han til fulde levede op til sine egne målsætninger ved altid være velforberedt og ved altid at handle professionelt. Men under udsendelsen lærte I ham også for alvor at kende som det varme og favnende menneske, han var – altid med overskud til andre.

Det kan godt tåle at blive gentaget her, hvad der tidligere er blevet sagt – nemlig at Erik var som en far for de andre i sin deling. Og som en far jo gerne er, så var han ind imellem lidt opdragende, hvis det var nødvendigt, men frem for alt var han den omsorgsfulde og den, der havde opmærksomhed for de andre.

Erik havde en drøm om at gå videre i Hæren som sergent og som officer. Og derfor mente han også, at han selv burde kende det, der er virkeligheden for den menige soldat, derude, hvor der kæmpes på liv og død.

For Erik var ikke en mand, der gjorde tingene halvt. Han var kompromisløs i sin retfærdighedssans, sin ærlighed og sin vedholdenhed i de ting, som han engagerede sig i. Han holdt ud til det sidste – i den glædelige forventning om, at han snart skulle gense dem, som han elskede, og som var selve livet for ham.

I dag går vore varmeste tanker til Christina, der har mistet sin mand; til Valdemar og Christoffer, der har mistet deres far; til Eriks forældre, der har mistet deres søn, og til Eriks søskende, der har mistet deres bror, og til Eriks svigerforældre.

Vi tænker også på Eriks kammerater fra Hold 9 og hans kammerater fra musikkorpserne og alle Eriks øvrige venner; ganske særligt Søren og Torben, og Joel, som Erik selv havde ønsket skulle hente ham hjem, hvis det værst tænkelige skulle ske for ham.

Med tabet af Erik har I alle sammen mistet et menneske, der gjorde jeres liv rigere. Den rigdom skal I bevare hos jer i de mange gode og glade minder, som I har om ham.

Men størst er tabet for dig, Christina, og for jeres to små drenge. Men midt i sorgen og savnet har du den fred i sjælen og i sindet, at du gav Erik din opbakning i hans beslutning om at tage af sted. I fik talt sammen om tingene – og du forstod, hvor meget det betød for ham. Også her gælder det, at ”kærligheden søger ikke sit eget”, men altid det, der er til størst mulig glæde for den anden.

Og så har du Valdemar og Christoffer, der betød alt for Erik, ligesom de betyder alt for dig. Det er dem, der hver morgen på deres helt egen måde fortæller dig, at livet *skal* leves videre – på trods af sorg og savn.

Det har været hårdt for dig at skulle sige til en lille dreng på tre år, at ”nu er far oppe i himlen”. Og når Valdemar spurgte: ”Mor, kan jeg så tage vinger på og flyve op til ham?” – så er det dig, der i tiden fremover skal bringe ham og Christoffer sammen med deres far ved at fortælle dem om ham, så de får et billede af ham som det varme og kærlige menneske, han var, og så de får en forudsætning for at kunne forstå, at alt, hvad Erik gjorde – det gjorde han af kærlighed til dem!

Og både for dig og drengene og for Eriks forældre og søskende gælder det, at hver gang det lykkes jer at genfinde glæden ved livet – da skal I tænke på, at det ville have været Eriks højeste ønske. For hver gang, det kan lykkes jer at finde glæden – da ærer I også Erik og hans minde!

Og da har I lov til at forestille jer, hvordan Eriks ansigt – ved at se jeres glæde – lyser op i et stort smil; dér, hvor han er nu.

Det er en forestilling, som Bibelen giver os lov til at have. For ligesom Gud ikke glemte sin egen Søn, da han lå i graven – sådan vil Gud heller ikke glemme nogen af os, men i sin kærlighed tage os til sig i sit evige rige, hvor ondskaben og døden for altid er besejret.

I den tro og med det håb skal vi da fortsætte med at leve vores liv – og leve det med hinanden i kærlighedens glade tjeneste. Amen.

*Peter Thyssen
Sogne- og orlogspræst
Holmens Kirke*